

NASTA TAKO VELIKA RADOST

6. vazmena nedjelja, A

Kako prepoznati dobrog učitelja? Po njegovim učenicima? Kako prepoznati dobre roditelje? Po njihovoj djeci. Kako općenito možemo ocijeniti rad nekog čovjeka? Po njegovim djelima. Netko će ipak primijetiti da ne moramo baš uvijek suditi roditelje po njihovoj djeci, jer je čovjek slobodan biti drugačiji od svojih roditelja. Međutim, ipak možemo sa sigurnošću reći da čovjeka prosuđujemo po njegovim djelima. Upravo onako kako Isus veli: *“Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati”*.

I evo sada prelijepog svjedočanstva. Novozaređeni đakon Filip odlazi u Samariju i oduševljeno propovijeda, liječi bolesnike i zloduhe izgoni. Ljudi su bili oduševljeni, i prihvaćali su ono što je Filip propovijedao. I *“nasta tako velika radost u onome gradu.”*

Evo to. Upravo je to spasenje. Plod naviještenog i prihvaćenog spasenja jest radost, radost zbog susreta s Bogom, to je klicanje zbog izabranja, zbog svijesti da čovjek doista pripada Bogu po Isusu Kristu. Možda se u nekim vremenima isuviše naglašavala patnja, progonstvo, križ u kršćanskom životu; možda su se preneglašavali herojski primjeri mučenika, misionara i tolikih svjedoka koji su mnogo trpjeli za Krista. Točno. To je kruna njihove vjernosti. Međutim, zašto su oni spremno prihvaćali svoje nevolje. Da bismo to razumjeli, trebamo njihov život usporediti s Kristovim. Veoma dobro znademo da se Kristovo otkupiteljsko djelo nipošto ne iscrpljuje u njegovoj muc i uskrsnuću. Vazmeno otajstvo uključuje muku, smrti, uskrsnuće i proslavu. Tako je i u našem životu. Mi se *radujemo* spasenju i izabranju, kličemo od radosti što smo već sada sinovi i kćeri Božji. Pa kada smo tako bogato obdareni, pa kad je tako neizmjereno uzvišena naša baština, možemo li biti u tjeskobi zbog nevolja i progonstava koje nas pogađaju zbog tog istog spasenja i izabranja?

Zato su sveci bili radosni. Naime, nevještima čitateljima može izgledati kao fanatizam smirenost i radost tolikih velikana Crkve. Kako to da čovjek može biti smiren i radosan u patnjama, kako to reče i sam Pavao: *“Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista. Jer kad sam slab, onda sam jak”* (2Kor 12,10)? Naravno da se ovdje ne radi o nastranoj potrebi da se uživa u bolima. Pristup je ovdje pozitivan, jasan i otvoren. Kristovo spasenje uzdiže čovjeka iz propadljivosti i smrtnosti, čovjek se po Kristu uzdiže do dionštva u božanskoj naravi Isusa Krista. Svijest o tome izabranju tako je snažna i tako duboko ukorijenjena da čovjek kliče od radosti. Tako je onda i u Samariji nastala velika radost nakon što su se Samarijanci Krstili na Filipovo propovijedanje, upravo kako to veli Petar: *“klikćete od radosti neizrecive i proslavljene što postigoste svrhu svoje vjere: spasenje duša”* (1 Pt 1,8-9)

Očito je da se iznova trebamo podsjetiti kako je evanđelje *radosna vijest* spasenja. Krist je uskrsnuo i mi svi s njime uskrišavamo. Uskrsnuli Krist živ je i nazočan danas i uvijek u svojoj Crkvi. Mi smo već sada sinovi i kćeri izabranja, dionici njegova uskrsnuća i njegove proslave. I upravo to slavimo u svakoj euharistiji, poglavito nedjeljnoj, a osobito u ovo vazmeno vrijeme. Zato se radujemo. Aleluja.

Zvonko Pažin